

[Poul Møller.]

eller andet år, men lang tid frem. Det er derfor naturligt, at de indtægter, der skal skaffes til dækning af udgifterne, skaffes af dem, der har ført an i denne udgifts-udvikling, og som har ført an med hensyn til at fremsætte udgiftsforslagene her i tinget.

Derfor er det også ganske naturligt, at det er det radikale venstre, der nu finder sammen med socialdemokratiet, for det radikale venstre har jo siden 1957 og indtil efterårets valg haft ansvaret for udgifts-udviklingen og den manglende administrative reform. Det er måske først og fremmest det parti, der har ansvaret for, at landbrugets strukturproblemer ikke for længst er blevet løst. Man har siddet på strukturproblemerne, man har bremset struktur-udviklingen i stedet for at prøve på at skabe en moderne, tidssvarende lovgivning; så er vi kommet for sent, og derfor står vi over for at skulle bevilge store beløb til landbruget også i det kommende finansår.

Det er blevet sagt, at det er i strid med folkestyrets anseelse, at der ikke skabes kompromiser her i tinget mellem de fire gamle partier. Man siger, at folkestyrets anseelse kræver disse firkantede forlig. Kræver folkestyrets anseelse virkelig, at vi bag lukkede døre, 8 mand, enes om, hvad der skal ske i de næste to år i dansk politik? Er det virkelig folkestyrets idé, at vi — ligesom ved pavevalg — skal mures inde, 2 mand fra hvert parti, og så blive enige om alt det, man bunker sammen under sådanne forhandlinger om skattelovgivningen i år og til næste år, om landbrugspolitikken i fremtiden, om strukturændringer, udgiftspolitik, besparelser på det ene og det andet område, boliglovgivning o. s. v., o. s. v.? Tror man virkelig, at folkestyrets anseelse kræver, at arbejdsformen skal være sådan i det høje ting? Vi tror ikke, det ville være i overensstemmelse med folkestyrets anseelse, hvis vi 8 efter forhandlingerne med regeringen var gået tilbage til vore grupper og havde presset et forlig igennem om alle disse problemer for den kommende 2-årige periode.

Kræver folkestyrets anseelse, at man bevilger milliardbeløb til en regering, man ikke har tillid til? Er tillidsforudsætningen ikke parlamentarismens grundlag? Et det ikke

på grundlag af tillid, at regeringer dannes og regeringer består i et demokrati? Er det derfor ikke en naturlig konsekvens netop af regeringsdannelsen, at det er de radikale, der støtter regeringen i denne sag?

Det er derfor parlamentarisk helt korrekt, at de radikale i dag må lodse regeringen igennem afstemningernes skærgård. Når man ikke vil tage den anden parlamentarisk korrekte konsekvens: at lade vælgerne, der i efteråret stemte med bind for øjnene, afgøre problemerne . . . (*Munterhed*). Jeg skal senere vende tilbage til . . . ja, jeg mener det bind, som socialdemokratiet gav vælgerne for øjnene. De ærede medlemmer morer sig — og det kan de gøre et stykke tid endnu, fordi de undgik valget — men jeg tror ikke, de havde moret sig, hvis de skulle have været ud til vælgerne nu. Hvis det havde været lige så morsomt for de ærede medlemmer, skulle de lade vælgerne afgøre denne konflikt.

Det er ikke stridende med folkestyrets idé at lade vælgerne træffe afgørelse. Man har nogle gange haft det indtryk, at regeringen og regeringspartiet mener, at det værste, der kan ske for demokratiet, er, at vælgerne får noget at skulle have sagt. Sådan var det med jordlovsafstemningerne, og sådan er det nu igen. Man må ikke få et valg . . . (*Ministeren for offentlige arbejder* [Lindberg]: Vi kan ikke have valg hver 8. dag!) . . . Vi vil ikke have valg hver 8. dag, og jeg ved, at den højtærede trafikminister helst vil undgå valg overhovedet — men at overlade afgørelsen til vælgerne er tværtimod en del af folkestyrets idé. I efteråret fortalte man ikke vælgerne noget som helst om, at staten ville komme til at mangle 3 milliarder kr., som der skulle skaffes dækning for. Da fortalte man ikke, at man skulle ind og have bud efter venstre og det konservative folkeparti for at få et stort politisk forlig, hvorved nye afgifter og nye skatter skulle gennemføres. Det fortalte man ikke noget om — jeg skal senere vende tilbage til det.

Men i den 12. time fik regeringen ikke blot den radikale redningsline, som den ønskede for at være sikret, den fik tilmed et halmstrå, den kunne klynge sig til. Nu er der det ved et halmstrå, at det flyder, og det flyder med strømmen, men det bærer ikke igennem strømmen; det har ingen